

Ririro

De verklikker Kobold

Er was eens een kleine Fee die ervan hield om langs de rivier te dwalen. Maar aangezien de Feeënkoningin niet wilde dat haar onderdanen te dicht bij het water kwamen, moest de kleine Fee altijd stiekem wegsluipen. Altijd als ze een feestmaal hielden, vloog deze Kleine Fee de deur uit, zodra het dansen begon, en dwaalde langs de rivier om de rimpeling van het water te zien terwijl het over de kiezels en stenen stroomde.

Op een nacht zat een Kobold, die altijd naar de feeën keek, onder een struik en zag de kleine Fee. "Wat doet ze hier helemaal alleen?", zei hij tegen zichzelf. "Ze is vast weggelopen van haar zussen en ik ben er vrij zeker van dat de Koningin niet weet waar ze is. Ik zal op haar letten, en als ze kattenkwaad uithaalt, zal ik het de Koningin vertellen. Misschien geeft zij mij dan een nieuwe rode jas, als ik het haar vertel."

Dus begon deze kleine Kobold goed op te letten, en al snel zag hij een mist opstijgen uit de rivier. Toen leek het schuim, en toen werd het helemaal zilverachtig, in het maanlicht. En plotseling, terwijl hij toekeek, zag de Kobold een knappe jongen opstaan uit de rivier en zijn armen uitstrekken naar de Kleine Fee die op de oever stond.

"Aha!" zei de Kobold. "Ze heeft zeker een minnaar. Nou, ik zal het de Koningin vertellen en ik denk dat deze middernachtelijke bijeenkomsten zullen worden stopgezet, en ik weet nu zeker dat ik een nieuwe rode jas krijg, als ik het haar vertel."

Op dat moment riep de Rivierjongen de Fee en de Kobold keek wat er gebeurde en vergat verder de rode jas. "Kom, mijn liefste", riep de Jongeling, "neem het wilgenpad en je zult veilig zijn voor het water." De Kleine Fee vloog naar de wilg naast de rivier en wankelde lichtjes over een slanke tak die met haar punt in het water hing. Toen ze het einde van de tak bereikte, was de Jongeling er om haar in zijn armen te nemen. Hij droeg haar naar het midden van de rivier, waar een klein eiland was, en de toekijkende Kobold zag hen op het zachte groene gras zitten in het maanlicht, maar hij kon niet horen wat ze zeiden.

"Ik zal rennen en het de Koningin vertellen en dan laten ze haar vangen", zei de Kobold tegen zichzelf. Hierbij vergat hij dat zijn rode jas duidelijk te zien was in het maanlicht. Hij sprong op en rende langs de oever van de rivier naar het paleis. "Oh Oh!" riep de Kleine Fee, verschrikt, toen ze de Kobold zag, "wat zal er van mij worden? Er is een Kobold en ik weet zeker dat hij me heeft gezien en het de Koningin gaat vertellen. Oh schat! Oh schat! Ik zal verbannen worden."

De Rivierjongen, die een echte Riviergod was, reikte naar een hoorn van witte schelpen die aan een koraalketting aan zijn schouder hing, en blies een schrille toon, en de Kobold viel met zijn gezicht op de grond. "Opstaan jij!" riep de Riviergod, "en vertel me waar je heen gaat?"

"O! Majesteit," zei de sluwe kleine Kobold, "ik stond op het punt naar de Feeënkoninkin te gaan en haar te vertellen dat één van haar Feeën werd weggevoerd, maar natuurlijk zal ik dat nu niet doen. Ik zie met wie ze is. Ik dacht dat het de oude Neptunus zelf was en dat hij haar misschien in een zeemeermin zou veranderen." De Riviergod wist dat de slechte kleine man hem een oneerlijk verhaal vertelde, maar er moest iets gebeuren, dus deed hij alsof hij de Kobold geloofde en zei: "Nou, nu weet je dat de Fee veilig is, wat kan ik voor je doen zodat je ons geheim zult bewaren?"

"Geef me een zilveren muts", zei de Kobold snel. "Goed dan. Kom morgenavond om middernacht hierheen en je zult de muts op je hoofd kunnen zetten als je de Feeënkoninkin niet hebt verteld wat je hebt gezien", zei de Riviergod. De Kobold beloofde het en hij rende naar zijn huis in de rotsen, en de Riviergod nam de Fee mee terug naar de wilg. "Kom morgen zonder je toverstok, mijn liefste", zei hij. "We moeten niet wachten, nu de Kobold ons heeft gezien, want hij is niet te vertrouwen als hij eenmaal de zilveren muts heeft gekregen."

De volgende nacht stond de Kobold bij de rivier te wachten toen de Kleine Fee arriveerde. "Waar is je toverstok?" vroeg hij, want hij zag meteen dat ze de toverstok niet bij zich had. Voordat ze kon antwoorden was er een plons in het midden van de rivier en uit de mist en het schuim hief de Riviergod zijn hoofd op en riep de Fee. Tegelijkertijd hield hij de Kobold een zilveren muts voor.

De Kleine Fee ging langs hetzelfde pad naar haar minnaar, maar ze nam de zilveren muts uit zijn hand en gooide deze naar de Kobold voordat ze in de uitgestrekte armen van haar minnaar vloog. "Vertel hem nu waar je toverstok is", zei de Riviergod. "Ik heb de toverstok achtergelaten in het paleis", zei ze, blozend en ze liet haar hoofd hangen. "Wat! ga je niet terug naar de Koningin?" vroeg de Kobold verbaasd. "Wil jij een riviergeest worden?"

"Je hebt het goed geraden", zei de Riviergod. "Deze nacht gaan we trouwen op de bodem van de rivier. Vaarwel, jij kleine Verklipper-Kobold. Ik hoop dat je zilveren muts op dat kleine hoofdje van je past." De Kobold keek naar de Fee en haar minnaar terwijl ze langzaam uit het zicht wegzonken, en toen rende hij zo snel als hij kon naar het paleis om de Koningin te vertellen wat hij had gezien. 'Ik krijg ook een nieuwe rode jas,' zei hij tegen zichzelf. "Ik heb namelijk niet beloofd het vanavond niet te vertellen."

De Kobold was zo vastbesloten de Koningin te vertellen wat hij wist dat hij zijn nieuwe zilveren muts helemaal vergat totdat hij de vallei bereikte waar de Feeën dansten. Toen gooide hij zijn oude muts weg en zette de zilveren muts zo hard op zijn hoofd dat hij het uitschreeuwde van de pijn. Heel even zag hij sterretjes en het koude zilver voelde heel anders aan dan zijn zachte, warme muts met klep die hij opzij had gegooid.

De kleine Feeën, die de Kobold in het maanlicht zagen rondhuppelen, riepen naar de Koningin: "O, kijk, lieve Koningin. Verdrijf de Kobold, hij doet heel gek en dat kan onheil betekenen." De Koningin, die wist dat Kobolden niet vriendelijk waren tegen haar Feeën, hield haar toverstok omhoog en wierp een lichtstraal recht in het oog van de Kobold. "Verlaat ons paleis", zei ze, "anders gebeurt er iets met je dat je niet leuk vindt."

"Oh, wacht, wacht en hoor wat ik te vertellen heb!" riep de Kobold. 'Ik weet een geheim dat u moet horen.'

"O, luister niet naar hem, lieve Koningin!" zeiden alle kleine Feeën. "Het is verkeerd om geheimen te vertellen. Ga weg, we zullen niet luisteren." Maar de Kobold wilde niet gaan. Hij wilde een nieuwe rode jas krijgen en hij was er zeker van dat de Koningin hem die zou geven in ruil voor het geheim dat hij haar kon vertellen. "Als je me een nieuwe rode jas geeft, zal ik je iets vertellen over één van je Feeën wat je vast graag wilt weten," zei de Kobold.

"Oh, wat een grappig hoofd heeft hij!" riep een Fee toen de Kobold de zilveren muts optilde, omdat deze zo ongemakkelijk zat. Alle Feeën begonnen te lachen, en opnieuw zette hij de zilveren muts op zijn hoofd om zijn rare puntige hoofd te verbergen, en opnieuw deed de muts hem sterretjes zien en springen van de pijn.

"O, hij is gewoon gek, dat weten jullie zeker wel", zei de Koningin. "Ik ben niet gek. Luister en ik zal je het geheim vertellen, en dan zul je weten dat ik juist heel slim ben", zei de

Kobold. "Maar eerst moet ik weten of je me de rode jas wilt geven. Ik zal je het geheim niet vertellen als je dat niet doet."

De Kobold dacht geen moment dat de Koningin van de Feeën zou weigeren te betalen om een geheim te horen, dus toen de Koningin hem vertelde dat hij een slechte, gekke kerel was en weg moest, was hij behoorlijk verrast. "Je zult er spijt van krijgen", zei hij terwijl hij wegliep. Maar toen bedacht hij het toch te vertellen, want wat had het voor zin een geheim te kennen als je anderen niet verraste door te laten zien hoeveel je weet.

Hij rende terug, maar de Feeën en hun Koningin hielden hun oren dicht en renden weg, zodat ze het niet konden horen. De Kobold moest het echter vertellen, en hij rende voort totdat hij dichtbij genoeg was om te schreeuwen: "Ze is getrouwd met een Riviergod en ze heeft haar toverstok in de kuil achtergelaten. Ze hebben mij deze zilveren muts gegeven om het niet te vertellen."

Toen de Koningin en de Feeën dit hoorden, stopten ze met rennen en de Kobold dacht dat ze meer wilden horen, dus ging hij naar hen toe en zei dat hij hen zou helpen bij het zoeken naar de toverstok, als ze naar de kuil zouden komen. De Koningin legde haar vinger op haar lippen om de Feeën te waarschuwen niet te spreken. Toen gingen ze terug naar de kuil, de Kobold volgend, die voor hen uit huppelde en sprong. "Hier is het", zei hij, terwijl hij bukte om het gouden toverstokje op te rapen.

"Stop", riep de Koningin. "Raak het niet aan. Ik zal het oprapen, en nu je ons het geheim hebt verteld, zul je je beloning krijgen." De Kobold sprong van verrukking in het rond, want hij was er zeker van dat de Koningin hem met de toverstok zou aanraken en dat hij dan meteen een nieuwe rode jas zou hebben. "Je zult de zilveren muts de rest van je leven dragen," zei ze, en voordat de Kobold weg kon springen, tikte de Koningin hem op het hoofd, en in plaats van de Kobold met de zilveren muts stond er een zilveren distel, helemaal stekelig en glinsterend tussen de bladeren en struiken.

"Jullie zuster heeft ons verlaten en we moeten haar vergeten", zei de Koningin terwijl de Feeën haar naar huis volgden. "Laat haar door jullie allemaal worden vergeten. Haar toverstok zal worden bewaard voor een waardigere zuster."

De Kleine Fee heeft er nooit spijt van gehad dat ze met haar Riviergod is getrouwd, want ze leefde nog lang en gelukkig. Soms, als ze van de rivierbodem kwamen om in het

maanlicht te gaan zitten, zei ze tegen de Riviergod: "Wat denk je dat er van de Kobold is geworden? Denk je dat hij het ooit aan de Koningin heeft verteld?"

"Natuurlijk deed hij dat," antwoordde de Riviergod. 'Hij rende zo snel als hij kon naar de Koningin, maar de zilveren muts was zo oncomfortabel voor hem om te dragen dat ik zeker weet dat hij hem al lang daarvoor heeft weggegooid. Dus hij verdiende niets door de spion te spelen."

"Misschien heeft zijn geweten tot hem gesproken en heeft hij er spijt van", zei de Kleine Fee.

De kleine Fee had gelijk. De Kobold had spijt toen het te laat was, en de zilveren distel zwaaide in de wind. Hij probeerde de wind te vertellen dat het hem speet dat hij verhalen had verteld. Maar zelfs de wind wilde niet naar de stekelige distel luisteren, dus hij moest de rest van zijn leven onbemind en alleen bloeien.